

ת"פ 1145/12/15 - מדינת ישראל נגד א.א.ה., ע.א.ה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1145-12-15 מדינת ישראל נ' א.ה. ואח'

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1. א.א.ה.

2. ע.א.ה.

ב"כ המאשימה: עו"ד עינת יריב

ב"כ הנאשמים: עו"ד נאסר מסיס

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן, בעבירת תקיפת קטין בידי אחראי, לפי סעיף 368 ב(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ונאשם 2 הורשע גם בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) יחד עם סעיף 389 לאותו החוק.
 2. הנאשמים הם בני זוג והנאשם 2 (להלן: "הנאשם") הוא אביהם, בין היתר, של שלושה קטינים, ר', ס', וב', ילידי השנים 2000, 2002 ו- 2004 בהתאמה. הנאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") היא אמם החורגת של הקטינים.
 3. כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים. באישום הראשון, בו הורשעו שני הנאשמים בעבירת תקיפת קטין בידי אחראי, מתואר כי בין השנים 2009 עד שנת 2012, בהן התגוררו הקטינים עם הנאשמים, נהגו הנאשמים לתקוף את הקטינים בצורות שונות.
- באירוע שאירע בשנת 2009 הנאשמת נשכה את ס' בידו, לאחר שגילתה הערה ממורתו במחברת וכן בעטה בגבו, הרימה אותו, דחפה אותו על הקיר, היכתה אותו באמצעות ידה בגבו, צבטה ונשכה את ידו. כתוצאה מכך ירד לס' דם מהיד והוא סבל מכאבים בגבו. סמוך לאחר מכן קיללה אותו הנאשמת ואמרה לו "אני לא רוצה אותך, תלך לעזאזל לאמא שלך כדי שתגדל אותך". כאשר הגיע הנאשם הביתה סיפרה לו שס' לא למד היטב והנאשם תקף אותו במכות אגרוף בגבו וכתוצאה מכך נגרמו לו כאבים בגב.
- באירוע נוסף שאירע בשנת 2010, הנאשמת השליכה בזעם צלחות על הרצפה. הצלחות נשברו ושבריהן פגעו ברגליה

של ב' וגרמו לה לפציעה ודימום.

באירוע נוסף שאירע בשנת 2011, הטילה הנאשמת על הקטינים מטלות בית שונות. ר' שאלה את הנאשמת מה בכוונתה לעשות בעצמה והנאשמת השיבה לה ש"תסתום את הפה" ולא תתערב ובהמשך תפסה את ר' בשערותיה, משכה אותן בחזקה, בעטה בה בבטנה, דחפה אותה והפילה אותה לרצפה והמשיכה ובעטה בה בגבה. כתוצאה מכך נגרמו לר' כאבים חזקים בגבה.

במועד אחר באותה השנה, התמהמהו הקטינים בהתארגנותם לקראת היציאה לבית הספר, והנאשמת צעקה עליהם וקיללה אותם ובהמשך דחפה את ר', תפסה אותה בשערה וסטרה על פניה. ר' ניסתה לברוח מפני הנאשמת, אך היא תפסה אותה בחולצתה ודחפה אותה על הארון בבית וכתוצאה מכך נפצעה ר' ברגלה ודיממה.

באותה שנה במועד אחר, בעקבות ויכוח מילולי בין ר' לנאשמת, תפס הנאשם את ר' בחולצתה ודחף אותה על הקיר. כתוצאה מכך פגע ראשה של ר' בקיר. לאחר מכן תפס אותה הנאשם שוב בחולצתה, משך אותה, הכניסה לחדר, דחף אותה על המיטה, סטר לה מספר פעמים בפניה וכן נתן לה אגרופים בבטנה ובגבה.

במועד אחר באותה השנה, בשעת לילה מאוחרת, כאשר הקטינים ישנו, העירה אותם הנאשמת ושאלה את ר' וב' היכן סל האשפה. הקטינות השיבו לה, כי אינן יודעות והנאשמת שאלה אותן אם הן חושבות שהיא מטומטמת, תפסה בשיערן והטיחה את ראשיהן האחד בשני. כתוצאה מכך כאבו אוזניה של אחת מהן. לאחר מכן אמרה הנאשמת לקטינות שילכו לחפש את סל האשפה.

באירוע שאירע בשנת 2012 לאחר מפגש בין הנאשם לקטינים במרכז קשר, אמר הנאשם לר' כי ירה בה וכי אינו זקוק לה, משום שהוא יכול להביא ילדים אחרים. זמן קצר לאחר מכן, כשהנאשם והקטינים הגיעו לביתו של הנאשם, תפס הנאשם את ר' בשערות ראשה משך אותה וירק בפניה.

במועד נוסף לאחר שהקטינות נחקרו על ידי חוקרת ילדים, שבה ר' לביתה מבית הספר. עם שובה, הנאשמת האשימה אותה כי דיווחה על מעשיהם ובשל כך תפסה את ר' בשערותיה, השליכה אותה לרצפה ודרכה על רגליה ובטנה. כשהנאשם שב הביתה הוא חזר באזני ר' על אותן האשמות ולאחר שר' לא הגיבה, הנאשם סטר לה, נשך אותה וכן אחז בזרועה בחוזקה וגרם לה לסימן כחול.

באירוע נוסף שוחחו ב' וס'. הנאשמת, אשר חשדה כי ב' אמרה לאחיה שלא ידבר בנוכחות הנאשמת, תפסה את ב' בשערותיה, משכה אותן בחוזקה וגררה אותה. מעצמת המשיכה נתלשו שערותיה של ב' ובעקבות הגרירה נפגעה רגלה ממיטה שעמדה בסמוך ונגרם לה סימן כחול.

ביום 27.5.13, הגיע הנאשם לבית ספרן של הקטינות, שוחח עמן ובמהלך השיחה קילל את אמן ואת דודיהן. הקטינות, שלא רצו כי חברותיהן תשמענה את הדברים, נכנסו עם הנאשם לאחד מחדרי הכיתה, שם בעט הנאשם בבטנה של ר', אחז אותה בידיה ונגח בראשה ולאחר מכן אחז בכוח בזרועה של ב' והכאיב לה בניסיון למנוע ממנה להימלט מהכיתה.

4. באישום השני שבו הורשע הנאשם 2 בלבד בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, תואר כי בשנת 2015, הוסיפו הקטינים להתגורר עם הנאשמים. ביום 10.7.15, בעת שהנאשם והקטינים הסבו לשולחן האוכל לארוחת שבירת צום הרמדאן, מסיבה שאינה ידועה, תקף הנאשם את ס' בסטירות ואגרופים בגבו. אחותו, ב', ניסתה להגן עליו מפני

הנאשם, אך ברח מיד לאחר מכן, מחשש שהנאשם יכה אותה. הנאשם רדף אחריה והיכה אותה ברגלה. בהמשך נכנסה ב' לחדרה כדי לישון ובעודה ישנה במיטתה, נכנס הנאשם לחדרה היכה אותה בידה וצעק לעברה "יאללה קומי בואי תאכלי אינשאללה אני אבוא עוד פעם אחת ואעשה לך ככה". כתוצאה ממעשים אלה נגרמו לב' חבלות ברגלה ובידה.

במועד נוסף במהלך החודשים יוני-יולי 2015, ביקשה ר' מהנאשם רשות לצאת עם חברותיה. בתגובה תפס הנאשם את ר' בחולצתה, סגר את פיה בידיו וקילל אותה.

5. הצדדים הציגו הסדר דיוני, לפיו כתב האישום תוקן והוסכם כי הנאשמים יודו ויורשעו במיוחס להם בו ויוכנו בעניינם תסקירי שירות המבחן. לא נערך הסדר לענין העונש.

6. תסקיר מבחן מיום 4.7.17 בענין הנאשמת 1, מתאר כי היא בת 28, נשואה לנאשם 2 ואם לשלושה ילדים, עובדת כמטפלת בקשישים. שירות המבחן תיאר מערכת יחסים מורכבת של הנאשמת עם הנאשם 2, אשר מאז נישואיהם כשהיתה בת 19, טיפלה בארבעת ילדיו כאם לכל דבר. ארבעת הילדים נמצאים כיום במשמורת של אמם. הנאשמת התקשתה לבחון את מורכבות יחסיה עם הנאשם 2 ועם ילדיו והתקשתה לבחון את התנהלותה מולם. תחושתה של הנאשמת היא כי סייעה רבות לילדים ללא הערכה מצדם או מצד אמם. שירות המבחן תיאר בתסקירו את מצבם של הילדים, אשר לאור מצוקתם המתמשכת, הוחלט על העברתם למשמורת אמם, אם כי ההתרשמות היא, כי גם לאם אחריות לא מבוטלת למצבם. לנאשמת אין הרשעות קודמות והיא התקשתה לקבל אחריות על מעשיה בפני שירות המבחן. התרשמות קצינת המבחן היא כי מערכת היחסים המשפחתית בה נתונה הנאשמת מורכבת והנאשמת מוצפת ברגשות חוסר אונים, כעס ותסכול שבאים לביטוי באופן אלים ותוקפני והיא אינה מסוגלת לעבדם. עם זאת, היא עושה מאמצים לנהל אורח חיים תקין בתחום המשפחתי והתעסוקתי. שירות המבחן תיאר מאמצים רבים שערך על מנת להביא את הנאשמת לבחון את קשייה, אך הדבר לא עלה יפה ועל כן העריך כי נדרשת ענישה מוחשית שתביא להרתעה הולמת והמליץ על עונש מאסר בעבודות שירות. שירות המבחן ציין כי קיים פער בין הנאשמת 1 לבין בעלה, בהתייחסותם למעשיהם, בהכרתם בבעיותיהם ובנכונותם להתאמתם להשתלב בטיפול.

7. בדיון שהתקיים ביום 11.7.17 נטען, כי קשיי תקשורת בין הנאשמת שאינה דוברת עברית, לקצינת המבחן, גרמו לאי הבנת דבריה ועמדותיה של הנאשמת ועל מנת למנוע ספק בענין זה הוריתי על הכנת תסקיר משלים.

8. ביום 6.11.17 הוגש תסקיר משלים בענין הנאשמת, בו תואר כי תחילה שבה והביעה הנאשמת חוסר מודעות למורכבות וחומרת מעשיה, אך בהמשך הצליחה להיפתח ולשתף בקשיים השונים בחייה, הביעה מצוקה סביב גידול ילדיה ומסרה כי לעיתים נוטה להתפרץ ומתקשה לשלוט בכעסיה. כמו כן, הביעה רצון להשתלב בטיפול קבוצתי בשירות המבחן המיועד לאימהות אלימות, על מנת ללמוד דרכים אדפטיביות להתמודד עם קשייה. לאור כל זאת חזרה בה קצינת המבחן מהמלצתה הקודמת בענין הנאשמת והמליצה כי לצד צו מבחן לשנה יוטל על הנאשמת שירות לתועלת הציבור בהיקף של 350 שעות.

9. תסקיר מבחן מיום 26.6.17 שהוגש בעניין הנאשם, מלמד כי הוא בן 43, נשוי בשנית לנאשמת, אב לשבעה ועובד כסדרן בחברת הסעות. הנאשם תיאר מערכת יחסים קשה עם אשתו הראשונה, סכסוך מתמשך שהוביל לסכסוך גם בין משפחות. תוך כדי הפרידה הכיר את הנאשמת, התחתנו ונולדו להם שלושה ילדים. לנאשם אין עבר פלילי, הוא לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה על ביצועם. הנאשם תיאר, כי ברקע לביצוע העבירות, מערכת יחסים עכורה עם גרושתו שהשפיעה על יחסם של הילדים אליו, וכי העבירות התרחשו על רקע התנהגות פורצת גבולות של הילדים, לאור מצוקה רגשית שחו. כיום לנאשם אין קשר עם ארבעת הילדים, אשר מצויים במשמורת אמם ולאור מקום מגוריה בשטחים, זאת הגם שהנאשם מעוניין בקשר, אך חושש ממנו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם פעל באופן אימפולסיבי כאשר חש ערעור של מעמדו על רקע תפיסת עולם פטריארכלית. הנאשם חש רגשות אשם ותסכול לנוכח יחסיו עם הילדים וניסה לפצותם באמצעים לא מותאמים. ההתרשמות היא כי הנאשם הוא בעל כוחות לתפקוד תעסוקתי תקין, כי ילדיו משמעותיים עבורו והוא שואף לקיים עמם מערכת יחסים נורמטיבית ואף מוכן להיפתח לעזרה וסיוע במישור זה ובעבר אף הפגין יכולת להיתרם מטיפול. עם זאת, דפוסי התמודדותו עלולים לגרום לו לפעול באופן אימפולסיבי מתוך תסכול. שירות המבחן עמד על ההכרח בשילוב הנאשם במסגרת טיפולית ועל כן המליץ על צו מבחן למשך שנתיים לצורך שילובו בתוכנית טיפולית וכן על עונש של 350 שעות שירות לתועלת הציבור ומאסר מותנה. עוד צוין, כי ענישה מחמירה של מאסר ולו בעבודות שירות, עלולה להחמיר את מצבו בשל קשיים נוספים הנוגעים לפרנסה.

10. ביום 6.11.17 הוגש תסקיר משלים בעניין נאשם 2, ממנו עלה כי במהלך תקופת הדחיה השתלב הנאשם בטיפול בקבוצה ייעודית לאבות שהופנו לשירות על רקע אלימות כלפי ילדיהם ובמשך החודש ומחצה שבהם התקיימה הקבוצה עד לאותו שלב, הגיע למפגשים בקביעות. ההתרשמות היא כי הנאשם נמצא בתחילת ההליך הטיפולי, מגלה מוטיבציה ומשתף פעולה. לאור השתלבותו החיובית בטיפול הקבוצתי, ויכולתו להפיק תועלת מהמשך הטיפול, חזר שירות המבחן על המלצתו על עונש שיקומי שכולל צו מבחן ושירות לתועלת הציבור.

11. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע בעניינם של שני הנאשמים מתחם ענישה זהה, שבין שמונה לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, ועתרה לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם ואת עונשה של הנאשמת בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת מעשיהם של הנאשמים, את הנזקים שנגרמו בעקבותיהם ואת העובדה כי הנאשמת לא החלה בשיקום וגם כיום מתפרצת כלפי ילדיה מדי פעם.

12. ב"כ הנאשמים ביקש לאמץ את ההמלצה השיקומית של שירות המבחן תוך שהדגיש את חלוף הזמן שבין ביצוע העבירות ועד היום, טען כי הנאשמים הפנימו את חומרת מעשיהם ומעוניינים בשיקום ואת הפגיעה החמורה שעשויה להיגרם לילדיהם של הנאשמים אם ישלחו שניהם למאסר בפועל.

13. הנאשמת בדברה האחרון, תיארה כי בתקופה בה בוצעו העבירות הייתה צעירה וחסרת ניסיון, הודתה כי טעתה וכי לא הייתה צריכה לתת ללחץ שהופעל עליה להשפיע על ההתנהלות בביתם. הנאשמת הביעה חרטה וצער, אמרה שלמדה את הלקח מטעויותיה והוסיפה כי בהמשך הילדים התרגלו אליה, למרות שהיא אינה אמם, ואהבו אותה.

14. הנאשם בדברו האחרון הסביר כי טעה בשל הלחץ והמתח שהופעלו עליו מצד גרושתו. לדבריו, כיום הוא מנסה

להתמודד בדרכים אחרות. הנאשם תיאר, כי לא ראה את ילדיו מנישואיו הקודמים, קורבנות העבירה, בשנה האחרונה והביע חרטה וצער על מעשיו.

מתחם העונש ההולם

15. ב"כ הצדדים התייחסו אל כל המעשים המתוארים בכתב האישום כאל אירוע האחד, הגם שמדובר במעשים שבוצעו כלפי קורבנות שונים ונמשכו במשך מספר שנים. אפשר שניתן היה להתייחס למעשים כאל אירועים שונים, ואולם לא אחמיר עם הנאשמים מעבר להתייחסותם של ב"כ הצדדים.

16. העבירות שביצעו הנאשמים פוגעות פגיעה קשה בשלמות גופם ובתחושת ביטחונם האישי של הקטינים שעליהם היו אחראים. הגם שהנאשמת אינה אמם של הקטינים, אלא רק אשת אביהם, הילדים התגוררו בביתה והיא גידלה אותם. המעשים בוצעו כלפי הקטינים בתוך הבית שבו התגוררו ועל ידי מי שהיו מופקדים על שמירת ביטחונם ושלמות גופם, אך תחת זאת פגעו בהם פגיעה קשה.

באחת ההזדמנויות המעשים בוצעו גם מחוץ לבית, בבית הספר שבו למדו שתי הבנות, שאמור אף הוא להיות מקום מוגן ובטוח עבורן. הכאת בנותיו מתחת לאפם של הגורמים החינוכיים מלמדת על עוצמת תוקפנותו ותעוזתו של הנאשם.

17. כתב האישום המתוקן מתאר מעשי אלימות שהחלו כשהקטינים היו בגילאי חמש עד תשע שנים ונמשכו עד שהיו בגילאי אחת- עשרה עד ארבע- עשרה שנים. המעשים בוצעו כלפי ילדים צעירים, נטולי כל הגנה, אשר בשל גירושי הוריהם לא גרו במחיצת אמם ולא נותר איש אשר יצילם מפני האלימות שחוו. באחד המקרים המתוארים באישום השני, כאשר ב' ניסתה להגן על אחיה, הוביל הדבר לכך שאף היא הוכתה על ידי הנאשם.

18. גם לאחר שאזרו הקטינים אומץ וחשפו את מעשיהם בפני גורמי האכיפה, לא היססו הנאשמים לנהוג כלפיהם באלימות בשל חשיפה זו, כפי שמתואר באישום הראשון.

19. המעשים בגינם הורשעו הנאשמים חזרו על עצמם לאורך תקופה בת מספר שנים, ובוצעו בצורה שרירותית וקהת לב. מעשיהם של הנאשמים כלפי הקטינים גרמו לא פעם לחבלות ופציעות שלהם. מעבר לנזק הפיזי שנגרם, ניתן לשער את אוירת הפחד וחוסר האונים שבה חיו הקטינים לנוכח מעשי האלימות החוזרים ונשנים כלפיהם, מעשים אשר עולים כדי התעללות של ממש בקטינים. הגם שסביר כי הפציעות והחבלות שנגרמו לקטינים הגלידו, קשה להניח, כי הנזקים הנפשיים שנגרמו לקטינים כתוצאה ממעשי האלימות שחוו, יימחו אי פעם.

20. נסיבות אלה מלמדות כי מידת הפגיעה של מעשיהם של הנאשמים בערכים המוגנים גבוהה.

21. בחינת רמת הענישה שנקבעה בפסיקה המתייחסת למקרים דומים מלמדת על ענישה מגוונת, החל משירות לתועלת הציבור ועד מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, התלויה, במידה רבה גם בקיומם של הליכי שיקום ומידת

הצלחתם. ראו למשל רע"פ 3348/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 3.5.11); עפ"ג (מרכז) 12001-12-08 פלונית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.3.09); עפ"ג (מרכז) 5662-06-10 קצב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 10.11.10); ת"פ (עכו) 42423-01-11 מדינת ישראל נ' קרסנטי (פורסם בנבו 25.7.12); ת"פ (פ"ת) 38200-06-11 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו 1.9.13).

22. בבחינת חומרת המעשים אשקול את העובדה כי הנאשם הורשע באישום נוסף במעשים שבוצעו בשנת 2015, בעוד שהרשעתה של הנאשמת היא במעשים שבוצעו עד שנת 2012, עם זאת מעשי האלימות שביצעה הנאשמת הם רבים קשים וחמורים יותר מאלו שביצע הנאשם, ומכאן שאין הבדל ממשי בין השניים מבחינת עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

23. חרף האמור, לא ניתן להתעלם מגילה הצעיר של הנאשמת בעת נישואיה לנאשם, 19 שנים בלבד. בגיל כה צעיר נאלצה הנאשמת להתמודד עם גידול שלושה ילדים שאינם ילדיה, המצויים בלבה של מערבולת רגשית, על רקע סכסוך בין הוריהם, וללא שאיש צייד אותה בכלים כלשהם שיסייעו לה להתמודד עם כל הקשיים הכרוכים בגידול ילדים, לא כל שכן במצב מורכב שכזה. במרביתה של התקופה בה בוצעו המעשים, הייתה הנאשמת בגירה צעירה, המבוגרת בכעשר עד ארבע עשרה שנים בלבד מקורבנות העבירה, והגם שאין בכך משום הצדקה למעשי אלימות, ניתן להבין את המצב הרגשי הקשה, התסכול וחוסר האונים שחשה הנאשמת אל מול הקשיים שנלוו לגידול ילדיו של בעלה, והיוו את הרקע לביצוע העבירות.

24. הגם שאני סבורה כי ככלל, חומרת המעשים שביצעו הנאשמים מחייבת לגזור עונש מאסר בפועל, הרי שנסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשמת כפי שפורטו לעיל, מאפשרות לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינה מתחיל ממאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

אם כך, מתחם העונש ההולם את מעשיהם של הנאשמים מתחיל ממאסר קצר, אשר ביחס לנאשמת יכול וירוצה בעבודות שירות, ומגיע עד לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, בליווי מאסר מותנה, ובמקרים המתאימים גם פיצוי לקורבנות העבירה.

קביעת העונש המתאים לנאשמים

25. שקלתי לזכות הנאשמים את העובדה, כי לאיש מהם אין הרשעות קודמות וכן את הודאתם בכתב האישום המתוקן, בשלב מוקדם יחסית של ההליך, אשר היתרון הגדול שבצדה, הוא כי היא חסכה את הצורך בשמיעת ראיות ובפרט את עדות הקטינים נגד אביהם, על כל המורכבות והקושי הכרוכים בכך.

26. בהודאה יש גם היבטים מסוימים של לקיחת אחריות ואולם אלה שונים בין שני הנאשמים, כפי שיפורט להלן;

הנאשם מגלה הבנה ביחס לפסול שבמעשיו, והתרשמותי, כפי שהתרשם גם שירות המבחן, כי הוא בעל נכונות ממשית ליטול חלק בהליך שיקומי שיש בו כדי לסייע בשיפור ההתנהלות בתוך המשפחה, שיפור ההתנהלות אל מול ילדיו, הן קורבנות העבירה, הן ילדיו המשותפים עם הנאשמת, ולהפחית את הסיכון להישנות מעשי אלימות ותוקפנות. עובדה זו

היא בעלת משקל ממשי לנוכח נקודת המוצא בעניינו של הנאשם, שראה במעשיו חלק משיטת חינוך המצופה ממנו כראש משפחה על רקע תפיסות עולם פטריארכליות.

לנוכח הנסיבות שיפורטו בהמשך, אני סבורה כי היא מצדיקה בעניינו של הנאשם סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, כדי שלא לחבל בהליך הטיפול. עם זאת, לנוכח העובדה כי הנאשם נמצא אך בתחילתו של שיקום ובשל חומרתן הרבה של העבירות שאינה מאפשרת להמעיט בשיקולי גמול והרתעה אישית, לא מצאתי כי ניתן לקבל את המלצתו העונשית של שירות המבחן.

27. מנגד, כפי שעולה מתוך תסקירי המבחן בעניינה של הנאשמת, היא התקשתה לבחון את התנהלותה מול הילדים, תפסה את יחסיה עמם כמיטיבים, ואת הילדים ככפויי טובה, והגם שבהמשך הצליחה להיפתח ולשתף בקשיים השונים בחייה, נראה כי היא ממשיכה להתמודד עם הקשיים שבגידול ילדים, גם ילידיה שלה, בדרך של התפרצויות כעס. לצד זאת יש לשקול את העובדה שבשנים הלא מעטות שחלפו מאז ביצוע העבירות, לא כשלה הנאשמת במעשי אלימות נוספים, והצליחה לרסן את נטייתה לתוקפנות.

הגם שקיים קושי של הנאשמת לקחת אחריות אמיתית על מעשיה ולהפנים את הפסול שבהם, עובדה המקימה חשש להישנות המעשים, מתוך התסקיר המשלים של שירות המבחן עולה, כי הנאשמת נכונה לקבל טיפול והדרכה בתחום ההורות, ואלה הכרחיים גם לנוכח היותה של הנאשמת אם לילדים צעירים משלה. אתן משקל מסוים להליך השיקום הצפוי, שטרם החל, ואולם אין בו כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת.

28. שקלתי את העובדה כי קורבנות העבירה אינם מתגוררים עוד עם בני הזוג. יש לומר בהקשר זה כי קיימת סתירה בין האמור בכתב האישום, לפיו הקטינים התגוררו עם הנאשמים עד שנת 2012, לבין האמור בתסקירי המבחן, לפיו הקטינים עזבו את בית הנאשמים ועברו לגור עם אמם לפני כשנה. מכל מקום, העובדה כי הקטינים אינם גרים עוד עם הנאשמים, מצמצמת את הסיכוי לפגיעה נוספת בהם על ידי הנאשמים. הרקע לפגיעה בקורבנות העבירה פורט בתסקירי שירות ונגע למתיחות בין אמם של הקורבנות לבין הנאשמים. רקע זה, שעשוי להיות גורם מגביר מסוכנות, אינו רלבנטי לילדיהם המשותפים של בני הזוג, אם כי, כפי שעולה מתוך התסקיר בעניינה של הנאשמת, היא מגלה קשיים גם בהתמודדות עם ילידיה שלה.

29. שיקול כבד משקל במסגרת קביעת העונש המתאים לנאשמים הוא חלוף הזמן והתנהלות רשויות התביעה בזמן שחלף. כתב האישום כולל שני אישומים- האחד מתייחס למעשים שבוצעו בשנים 2009-2012 והשני למעשים שבוצעו בשנת 2015. כתב האישום עצמו הוגש בחודש דצמבר 2015, בחלוף כשלוש שנים מאז ביצוע העבירות נשוא האישום הראשון.

כפי שעלה מתוך דברי המאשימה בעניין זה, והדברים מקבלים ביטוי גם בתוך עובדות כתב האישום המתוקן, הוגשה תלונה על המעשים נשוא האישום הראשון (ואולי אף שלוש תלונות, כפי שניתן להסיק מתוך מספר תיקי החקירה הנזכרים בכתב האישום המתוקן) והמעשים נחקרו על ידי המשטרה בשנים 2011-2013, אך התיקים לא טופלו במשך תקופה ארוכה, על פי הנטען- בשל עומס עבודה. בתקופה זו הקטינים קורבנות העבירה הוסיפו לספוג אלימות מצד הנאשמים, וניתן בנקל לשער את הייאוש שחוו, כשנוכחו לדעת שחקירת המשטרה לא זו בלבד שלא הועילה להם ולא שיפרה את מצבם, אלא שהנאשמים המשיכו להכותם בשל עצם שיתוף הפעולה שלהם עם רשויות החקירה, כפי שעולה

מתוך סעיף 11 לאישום הראשון.

כתב האישום הוגש רק לאחר שנחקר האירוע נשוא האישום השני, שאירע בשנת 2015 ולא מן הנמנע, כי טיפול סביר בתיקי החקירה נשוא האישום הראשון היה בו כדי להפסיק בשלב מוקדם יותר את מעשיהם של הנאשמים.

התנהלות זו מעוררת התלבטות לא מעטה. מחד גיסא, השיהוי הגדול שבו השתתה המאשימה בטיפול בתיק גרם נזק בעיקר לקורבנות העבירה. מאידך גיסא, מובן כי לשיהוי הייתה השפעה גם על הנאשמים עצמם. בשנים שחלפו הנאשמים בגרו, הנאשם החל בדרך טיפולית וגם הנאשמת החלה בתהליך של תובנה ביחס לפסול בהתנהגותה והיא נכונה ומתאימה לקבל טיפול והדרכה, שהם, כאמור, הכרחיים בעניינה.

בהקשר זה ראוי ליתן משקל רב לעובדה, כי הטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשמים תמנע את האפשרות לגזור עליהם צו מבחן ולכפות עליהם הליך טיפולי שנחוץ בעינינו.

30. שלושת ילדיהם המשותפים של בני הזוג הם צעירים בשנים, בגילאי שלוש עד שבע שנים. הטלת עונש של מאסר בפועל על שני הנאשמים, אף אם לריצוי בזה אחר זה, משמעותה כליאתם של שני הוריהם של הקטינים בתוך פרק זמן קצר, וייתכן שתדרוש אף הוצאתם של הקטינים מחזקת הוריהם. לא ניתן להגזים בתיאור הפגיעה שעשויה להיגרם לילדיהם של בני הזוג עקב מאסרם של שני הוריהם, ועובדה זו אף היא בעלת משקל משמעותי בקביעת עונשם של הנאשמים.

31. לנוכח האמור לעיל מצאתי להימנע מלגזור על הנאשמים עונשי מאסר בפועל ואני סבורה שיש להסתפק בעניינם בעונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. עונשה של הנאשמת יהיה כבד מזה שייגזר על הנאשם, בשל משקלם של שיקולי ההרתעה האישית שיש לשקול בעניינה.

32. אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, החל מיום 13.5.18.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא תעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא תעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. צו מבחן למשך שנה מהיום.

33. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, החל מיום 18.2.18.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. צו מבחן למשך שנה מהיום.

34. הוסברה לנאשמים חובתם לשתף פעולה עם צו המבחן וההשלכות האפשריות של אי שיתוף פעולה כאמור.

35. המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' טבת תשע"ח, 19 דצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.